

Arrest

nr. 67 044 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 houdende de intrekking van het recht op vestiging en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met refertenummer 7802.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 14 juli 2003 heeft verzoeker een aanvraag tot vestiging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 15 december 2003 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Enkele dagen later, met name op 18 december 2003 heeft de echtgenote van verzoeker een klacht neergelegd tegen verzoeker bij de politie waarin zij melding maakt van haar twijfels over het bestaan van een schijnhuwelijk.

Op 7 januari 2004 heeft de echtgenote van verzoeker voor de tweede maal haar vermoedens geuit ten overstaan van het gemeentebestuur van Houthalen-Helchteren.

In januari 2004 heeft verzoeker de echtelijke woning verlaten.

Op 16 januari 2004 heeft de echtgenote van verzoekster een klacht wegens schijnhuwelijk neergelegd.

Uiteindelijk heeft de echtgenote van verzoeker een procedure tot nietigverklaring wegens schijnhuwelijk aangehangig gemaakt bij de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt.

Op 14 oktober 2008 wordt het huwelijk van verzoeker nietigverklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt. Verzoeker diende een beroep in tegen dit vonnis.

Het beroep van verzoeker wordt op 28 oktober 2009 afgewezen door het hof van beroep te Antwerpen en het vonnis van de eerste rechter wordt bevestigd. Op 20 juli 2010 wordt het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de gemeente.

Op 13 mei 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing genomen houdende de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidig beroep eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote Q.B.(...) met wie hij huwde op 23.06.03. Hij diende op 14.07.03 een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Hij kreeg een attest van immatriculatie diezelfde dag. Op 15.12.03 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 05.01.2009 werd omgezet naar een F+kaart.

Op 14.10.2008 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt het huwelijk van E.H.(...) en Q(...). Op 28.10.2009 werd dit vonnis bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen (ref 2008/AR/31 13). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het arrest werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 20.07.2010.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen.

Als een gevolg van het rechtsprincipe Fraus omnia corrumpit wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken dient zijn F+ kaart te worden ingehouden.”

Op 24 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bij huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan toegelaten. Het wettig verblijf van betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene het recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortvloeiende rechten. Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3: wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te hebben geschaad. Bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 28.10.2009 (ref 2008/AR/3113) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane Q.B.(...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 42quinquies, § 7, 42septies, 45, §§ 1 en 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het fair play-beginsel, van

het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Schending van de motiveringsplicht: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 62 en artikel 7 van de vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

‘De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte ... Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering ... Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de Wet) ... De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houdend met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen ... “. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)’

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B. S., 12.09.1991:

‘2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn ...’.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ...’

Artikel 7, eerste lid 2° en 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980:

‘... Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:...2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd...3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden...’.

** schending van het beginsel van de fair play*

‘Fair play’ duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht “hem door oneerbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres, door overdreven spoed (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,49-50)

** schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht ...’. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

** schending van het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel*

‘Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen ...’. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

‘... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ...’ (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

**schending van artikel 45 § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met een schending van artikel 42 quinquies § 7 en in samenhang met artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980*

Artikel 45 § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

'... § 1. Onverminderd de toepassing van artikel 42bis, kunnen de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die een recht op verblijf hebben in het kader van een verblijf voor minstens een jaar, slechts bij koninklijk besluit tot uitzetting en na het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van het grondgebied verwijderd worden.

§ 2.

Behalve om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, kunnen een burger van de Unie of zijn familieleden die een duurzaam recht op verblijf hebben verworven overeenkomstig artikel 42quinquies of 42sexies, niet uitgezet worden uit het Rijk...'

Artikel 42 quinquies § 7 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

'... Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk...'

Artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"... De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht...'

** schending van artikel 8 van het E.V.R.M. en schending van artikel 22 van de Grondwet*

Artikel 8 van het E.V.R.M.:

'1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land; de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ...'

Artikel 22 van de Grondwet:

'Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald'

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

De bestreden beslissing komt hierop neer dat na een volstrekt legaal verblijf van ettelijke jaren - minstens sedert 2003 - in België aan verzoekende partij quasi van de ene dag op de andere het bekomen duurzaam verblijfsrecht wordt ingetrokken en de F+ kaart wordt ingehouden en hem een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de maand te verlaten, dit enkel en alleen gebaseerd op het gegeven dat het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest d.d. 28.10.2009 het huwelijk van verzoekende partij heeft nietig verklaard.

Verzoekende partij zal hieronder aantonen dat voormelde zogenaamde motivering die terug te vinden is in de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt vermits de motivering zowel de facto als de iure onjuist is. Bovendien zal worden aangetoond dat de bestreden beslissing eveneens de andere hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur alsook vermelde wettelijke bepalingen schendt.

Als enige juridische grond wordt in de bestreden beslissingen en meer bepaald in het bevel om het grondgebied te verlaten verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 waarbij dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging op zich zelf niet eens een Juridische grond ter staving vermeldt.

Artikel 7 eerste lid 2° en 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepalen het volgende:

'.. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:...2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd...3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden...'

De bestreden beslissingen ontkennen niet - en kunnen zulks evident ook niet - dat verzoekende partij minstens sedert 05.01.2009 een duurzaam verblijf heeft bekomen en tengevolge hiervan in het bezit is gesteld van een F+kaart, thans ingehouden.

De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat '..zijn recht op vestiging in het Rijk in getrokken...'

Niettegenstaande dit, wordt het aan verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten dat is genomen in uitvoering van voormelde beslissing tot intrekking van het recht op vestiging,

gemotiveerd enkel en alleen door te verwijzen naar artikel 7 eerste lid 2° en 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Vermits artikel 7 eerste lid 2° en 3° enkel en alleen van toepassing is op de ‘..vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen...’ en verzoekende partij wel degelijk een recht op vestiging had, zijn de bestreden beslissingen volstrekt foutief gemotiveerd en schenden zij het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 62 en artikel 7 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Alleen al om die reden dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

Ook het gegeven dat de bestreden beslissingen en meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten melden dat het indienen van huidig beroep de genomen maatregel niet schorst is onjuist vermits in toepassing van artikel 39/79 Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in casu de genomen maatregel wel dient te worden geschorst vermits in casu een recht op vestiging wordt ingetrokken en een F+kaart wordt ingehouden en dit t.a.v. verzoekende partij die de hoedanigheid heeft van hebbende een duurzaam verblijf als familielid van een burger van de Unie.

Zoals reeds gezegd, wordt niet betwist dat verzoekende partij in het bezit was van een F+kaart en dus de hoedanigheid had van hebbende een duurzaam verblijf als familielid van een burger van de Unie. De van toepassing zijnde wetgeving voorziet dat dergelijke personen met duurzaam verblijfsrecht in het bezit van een F+kaart, niet zo maar van hun rechten kunnen worden ontzet; wel integendeel, voorziet de wetgeving op limitatieve wijze in welke gevallen dit wel kan.

Eens een familielid van een burger van de Unie het duurzaam verblijf heeft bekomen, zoals in casu ontegenzeggelijk het geval is voor wat betreft verzoekende partij, kan verzoekende partij niet meer verwijderd worden uit België behalve in een van de volgende gevallen:

- het familielid en dus verzoekende partij vormt een ernstig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. Een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen bewijs van een ernstig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid

- het familielid verlaat België voor meer dan twee achtereenvolgende jaren.

Bovendien kan een familielid met een duurzaam verblijfsrecht enkel verwijderd worden van het grondgebied met een KB tot uitzetting en na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Dit alles vloeit onbetwistbaar voort uit de hiervoor aangehaalde wettelijke bepalingen, meer bepaald artikel 45 § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

‘. § 1. Onverminderd de toepassing van artikel 42bis, kunnen de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die een recht op verblijf hebben in het kader van een verblijf voor minstens een jaar, slechts bij koninklijk besluit tot uitzetting en na het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van het grondgebied verwijderd worden.

§ 2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, kunnen een burger van de Unie of zijn familieleden die een duurzaam recht op verblijf hebben verworven overeenkomstig artikel 42quinquies of 42sexies, niet uitgezet worden uit het Rijk...”.

artikel 42 quinquies § 7 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“.. Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk...”.

In casu heeft verzoekende partij België niet voor meer dan twee opeenvolgende jaren verlaten en bovendien vormt hij geen ernstig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. Het op zich bestaan van een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dat het huwelijk van verzoekende partij heeft nietig verklaard is hiervoor niet voldoende, dit te meer daar dit arrest al geldt van oktober 2009 en verzoekende partij tot op heden - en we zijn bijna 2 jaar later - hiervan geen nadelige gevolgen op verblijfsvlak heeft ondervonden. De ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten actueel zijn en dit is in casu zeker niet het geval, dit nog afgezien van het gegeven dat zulks ook niet kan worden aanzien als een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid.

Bovendien is t.a.v. verzoekende partij een “gewoon” bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13) hetgeen in strijd is met voormeld artikel 45 § 1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat bepaalt dat een familielid met een duurzaam verblijfsrecht enkel verwijderd kan worden van het grondgebied met een KB tot uitzetting en na advies van de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

De artikelen 45 § 1 en § 2 en artikel 42 quinquies § 7 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zijn door de bestreden beslissingen dus ontegenzeggelijk geschonden.

Voor zo ver de verwerende partij zou stellen - hetgeen zij niet kan want er wordt in de bestreden beslissing niet naar verwezen -, zich te baseren op artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dient te worden vastgesteld dat het aan de verwerende partij is om aan te tonen dat verzoekende partij “... valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend

belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht...". Niet alleen is dit niet het geval, de verwerende partij toont het ook niet aan. De verwerende partij kan zich op dit artikel trouwens überhaupt niet beroepen gelet op het gegeven dat de verwerende partij zelf op 15.01.2009 het duurzaam verblijf met F+kaart heeft toegekend aan verzoekende partij terwijl het huwelijk in kwestie op dat moment al nietig verklaard was, althans in eerste aanleg.

De verwerende partij dient zorgvuldig, redelijk en met respect voor fair play en evenredigheid/proportionaliteit op te treden en beslissingen te nemen.

Zoals reeds gesteld, heeft de verwerende partij het duurzaam verblijf toegekend op het moment dat het huwelijk reeds nietig verklaard was, althans in eerste aanleg. Bovendien heeft de verwerende partij geen enkele maatregel genomen na de bevestiging hiervan in hoger beroep d.d. 28.10.2009.

Pas bijna 2 jaar later betekent zij aan verzoekende partij de bij deze bestreden beslissingen tot intrekking van het duurzaam verblijf en inhouding F+kaart met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit druist in tegen de redelijkheid en de vereiste fair play!

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen bovendien geen enkele afweging gemaakt en rekening gehouden met het gegeven dat:

- verzoekende partij intussen 8 jaar ononderbroken in België woont op perfect regelmatige wijze hetgeen wordt aangetoond door het bijgebrachte door de gemeente Maasmechelen getuigschrift van woonst d.d. 21.06.2011 (stuk 4: officieel ingeschreven in België sedert 29.06.2003)

- verzoekende partij bijdraagt tot de Belgische samenleving door te werken, opleidingen te volgen,... (stuk 5.a. t.e.m. 5.e.)

- de ganse familie van verzoekende partij in Europa woont: een broer in Maasmechelen, een in Finland en de rest (broer, zus en ouders) in Nederland hebbende de Nederlandse nationaliteit hetgeen wordt aangetoond door stuk 3.a. t.e.m. stuk 3.d..

Door deze afweging niet te maken, schendt de verwerende partij het redelijkheids- en evenredigheids/proportionaliteitsbeginsel.

Bovendien wordt door de bestreden beslissingen het recht op gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij geschonden, m.i.h.b. schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, en artikel 22 van de Grondwet en in het licht daarvan ook het redelijkheids-/proportionaliteits/ evenredigheidsbeginsel.

Artikel 22 Grondwet bepaalt dat:

Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald .

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen... " .

Artikel 8 E.V.R.M. heeft directe werking, is rechtstreeks toepasselijk in het intern Belgisch recht en is een bepaling van openbare orde.

Dit is o.m. bevestigd in volgende rechtspraak:

- Cass. AR C. 96.217.F, 19.09.1997, onuitg.

- R.v.St. nr. 38.739, 13.02.1992, Arr. R.v.St., 1992, z.p.

- R.v.St. nr. 29.009, 10.12.1987,

Het privé- en gezinsleven van verzoekende partij situeert zich volledig in België en dit sedert jaren, meer bepaald sedert 2003.

Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België.

In tweede instantie dient te worden gesteld dat de bestreden beslissingen een inmenging zijn in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij.

Door de bestreden beslissing wordt het thans door verzoekende partij in België opgebouwde en volledig in België gesitueerde gezinsleven teniet gedaan.

Vraag die zich hierbij stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij op respect voor zijn in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang.

Deze afweging is niet gemaakt!

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel alsook artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet schenden.

In dit opzicht verwijst verzoekende partij naar het arrest nr. 112.059 d.d. 30.10.2002 van de Raad van State alwaar de Raad oordeelt:

“..Considérant qu’ en l’ espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu’ une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d’ un équilibre ou d’ une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l’ intérêt de la sécurité nationale ou de l’ordre public..

(vrij vertaald: Overwegende dat in casu de lacunaire en stereotype motivering van de bestreden beslissing niet aantoonde dat er welk danige verificatie dan ook is gedaan door de tegenpartij wat betreft het noodzakelijke zoeken naar een evenwicht of naar een elementaire evenredigheid tussen de rechten van verzoeker en het belang van de nationale veiligheid of de openbare orde.)

Verzoekende partij is er dan ook van overtuigd dat de bestreden beslissing al de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen schendt alsmede de hiervoor vermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij is dan ook de mening toegedaan dat het eerste en enig middel in haar totaliteit gegrond is.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de juridische grondslag en naar de feitelijke gegevens waarop ze zijn gebaseerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft wordt duidelijk aangegeven dat zij werd genomen in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat er geen enkele rechtsgrond terug te vinden is in de beslissing. Verder worden de feitelijke gegevens weergegeven met name dat verzoekers huwelijk met een Belgische onderdaan nietig werd verklaard, zodat het duidelijk is dat verzoeker de Belgische procedure gezinshereniging misbruikt heeft aangezien hij nooit de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met een Belgische onderdaan aan te gaan. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt aangegeven dat zij werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegelaten; dat zijn wettig verblijf is verstreken en dat als gevolg van de vernietiging van zijn huwelijk alle uit dit huwelijk voortvloeiende rechten vervallen. Tevens wordt ook aangegeven dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad. Hiervoor wordt andermaal verwezen naar de uitgesproken nietigverklaring van zijn huwelijk. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze

motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit blijkt overigens ook uit de uiteenzetting van zijn middel, zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker ontkent geenszins dat zijn huwelijk werd nietig verklaard. Hij verwijst echter naar zijn duurzaam verblijf dat hij ingevolge zijn huwelijk had verkregen en naar zijn vestiging. Volgens verzoeker kon hem geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven omdat hij als een gevestigde vreemdeling dient te worden beschouwd of minstens toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker kan niet gevolgd worden. Op 13 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers recht op verblijf werd ingetrokken. Bijgevolg was verzoeker niet meer in het bezit van een geldig verblijf op het ogenblik waarop het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verzoekers beschouwingen dat hij nog steeds in het bezit was van een duurzaam verblijf vinden geen grondslag in het administratief dossier. De tweede bestreden beslissing werd wel degelijk correct gemotiveerd.

Verzoekers betoog in verband met het al dan niet schorsend karakter van het beroep kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De kritiek van verzoeker heeft immers enkel betrekking op de kennisgeving van de bestreden beslissing en niet op de bestreden beslissing op zich. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker blijkbaar een verkeerde lezing geeft aan hetgeen vermeld staat in de kennisgeving van de bestreden beslissing. Zo staat er immers "*onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet ...*"; hetgeen dus inhoudt dat zo de bestreden maatregel onder de toepassing valt van voormeld artikel, het beroep wel degelijk schorsend is.

Ook verzoekers argumentatie i.v.m. de artikelen 45, §§ 1 en 2, en *42quinquies*, § 7 van de vreemdelingenwet is niet dienstig. Zoals reeds aangegeven heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 13 mei 2011 verzoekers vestigingsrecht ingetrokken op grond van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" en dit omdat zijn vestigingsrecht door bedrog werd uitgelokt, hetgeen duidelijk blijkt uit het arrest van het hof van beroep te Antwerpen waarbij verzoekers huwelijk werd nietig verklaard. Verzoeker heeft dus geen duurzaam verblijf meer, zoals hij verkeerdelijk voorhoudt en aldus diende geen toepassing te worden gemaakt van hetgeen vermeld staat in de artikelen 45, §§ 1 en 2 en *42quinquies*, § 7 van de vreemdelingenwet, doch volstaat het om een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het fair play beginsel of van het evenredigheidsbeginsel aan.

Waar verzoeker verder nog stelt dat het fair play en het redelijkheidsbeginsel worden geschonden omdat hem nog een verblijfskaart werd afgeleverd op het ogenblik dat zijn huwelijk reeds nietig verklaard was (met name op 5 januari 2009), merkt de Raad op dat verzoekers huwelijk inderdaad reeds werd nietig verklaard op 14 oktober 2008 in eerste aanleg, maar dat verzoeker hiertegen een beroep had ingediend. Het vonnis werd in beroep bevestigd op 28 oktober 2009 door het hof van beroep te Antwerpen, doch het beschikkend gedeelte van het arrest werd pas overgeschreven in de registers van de gemeente op 20 juli 2010. Het is pas vanaf dit ogenblik dat het arrest ook gevolgen heeft voor derden en dus is het logisch en alleszins redelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts na het

definitief worden van de nietigverklaring van het huwelijk en na de overschrijving in de registers van de burgerlijke stand is overgegaan tot de intrekking van het vestigingsrecht. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, heeft het geen twee jaar geduurd alvorens over te gaan tot de intrekking van zijn vestigingsrecht. Noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch een schending van het fair play beginsel worden aannemelijk gemaakt.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu zet verzoeker uiteen dat zijn privé- en gezinsleven zich volledig in België situeert en dit sedert jaren meer bepaald sedert 2003.

Zoals hiervoor reeds aangegeven dient de Raad zich bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Dienaangaande dient vastgesteld te worden dat geen enkel stuk van het administratief dossier een indicatie van een vermeend privé- of gezinsleven in België bevat. Integendeel, er kunnen zich vragen gesteld worden bij het vermeende gezinsleven nu zijn huwelijk werd nietigverklaard.

Pas in zijn verzoekschrift in beroep stelt verzoeker zich te kunnen beroepen op een gezins- en privéleven. Verzoeker stelt dat zijn ganse familie in Europa woont en dat hij werkt en opleidingen volgt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze gegevens niet aan het bestuur bekend waren ten tijde van het nemen van de beslissing en verder kan worden opgemerkt dat uit het feit dat de ganse familie in Europa woont niet kan worden afgeleid dat verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM beperkt zich tot het kerngezin. Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt dat de meeste familieleden in Nederland wonen, met uitzondering van een broer in België en één in Finland. Er zijn geen indicaties aanwezig waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker met deze familieleden een gezinsleven uitoefent. Er wordt ook geen enkele verduidelijking aangebracht aangaande de band die verzoeker heeft met deze familieleden. Tevens is het ook niet duidelijk of er sprake is van enige afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van deze familieleden. Aldus kan geconcludeerd worden dat verzoeker zijn gezinsleven nooit kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur en dat hij zelfs nu, in beroep, niet aantoonbaar zich te kunnen beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook wat betreft zijn privéleven dient te worden vastgesteld dat het administratief dossier geen enkel stuk bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een privéleven had in België, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verder merkt de Raad op dat verzoeker met de stukken die hij in beroep bijbrengt hoe dan ook niet aantoonbaar dat hij zich kan beroepen op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit deze stukken blijkt enkel dat verzoeker inderdaad steeds gewerkt heeft maar dat hij nu werkloos is en ingeschreven staat als werkloze. Het is de Raad dan ook geheel niet duidelijk op welk privéleven verzoeker doelt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU